

Arrest

nr. 294 785 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. TOBBACK
Vaartstraat 22/03
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGEBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 18 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die reeds was erkend als vluchteling in Griekenland, diende op 13 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 30 november 2020 de beslissing waarbij verzoeksters verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk wordt afgewezen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 16 mei 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aange-tekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt.

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam :[M.]

voornaam : [H.A.]

[...]

Nationaliteit : Onbepaald

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarige kind. De vader van het minderjarige kind geniet verblijfsrecht in België. Het minderjarige kind van betrokkene maakt bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van het minderjarige kind om in België te blijven bij de vader.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind en echtgenoot. De echtgenoot van betrokkene geniet verblijfsrecht in België. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en dat de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat betrokkene gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten en van daaruit de nodige stappen onderneemt met het oog op hereniging met haar in België verblijvende echtgenoot en minderjarig kind. Bovendien bestaat er binnen de Schengen-zone een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone, waardoor het gezinsleven in afwachting in Europa kan plaatsvinden.

Betrokkene verklaarde dat een zus in België en haar vader en een zus in Frankrijk verblijven. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Zij betoogt tevens dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, wat toelaat vast te stellen dat zij ook de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

*"De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.
(cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954)*

Verzoekster is van oordeel dat de overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij derhalve niet tot een correct oordeel is gekomen dat het besluit niet als redelijk kan worden beschouwd.

b.1 Schending zorgvuldigheidsbeginsel

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, hetgeen betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Die zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475)

In casu moet er worden vastgesteld de overheid in haar beslissing voorhoudt dat verzoekster bescherming zou genieten in Griekenland en dat er derhalve geen enkel belet aanwezig zou zijn voor verzoekster om af te reizen naar Griekenland, aldaar legaal te kunnen verblijven, om vervolgens vanuit Griekenland maar een procedure gezinshereniging op te starten.

Met verwijzing naar stuk 1 moet er worden vastgesteld dat de geldigheidsduur van het identiteitsbewijs van de Griekse overheid verstreken is sinds september 2021, reden waarom aan verzoekster zonder enige betwisting de toegang tot het grondgebied onder de eerdere bescherming zonder meer zal worden ontzegd.

Verzoekster beschikt vervolgens geenszins over financiële middelen welke haar zouden toelaten om gedurende meerdere weken of maanden in Griekenland te kunnen verblijven.

Met verwijzing naar stuk 5 beschikt verzoekster over geen opvang of huisvesting in Griekenland.

De mentale en ook fysieke toestand van de echtgenoot van verzoekster, alsook de zeer jonge leeftijd van de zoon, maakt het volstrekt onmogelijk om verzoekster voor langere tijd te scheiden van haar zoon.

De bestreden beslissing gaat derhalve uit van premissen welke manifest worden tegengesproken door de elementen van het dossier.

Deze punten vergden geen diepgaand onderzoek en dienden voor de hand liggend te worden nagegaan alvorens tot de beslissing te komen.

De bestreden beslissing houdt tevens op geen enkel wijze rekening met het feit dat verzoekster in verwachting is.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV XI/II).

Deze vaststellingen kunnen dan ook enkel tot de vaststelling leiden dat het bestuur in casu het zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft nageleefd.

b.2 het redelijkheidsbeginsel in samenlezing met art. 8 E.V.R.M.

De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven. De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie- en gezinsleven wat in casu duidelijk niet is gebeurd.

Er is in casu geen sprake van een kind van meer dan 6 jaar of ouder dat school loopt maar een kind dat amper 2,5 jaar oud is en een moeder welke in verwachting is.

De zorg, aandacht en steun welke dergelijk jong kind onmiskenbaar nodig heeft wordt volkomen miskend door de bestreden beslissing.

In casu is er sprake van een gezin waarbij uit de stukken blijkt dat zij mekaars steun onvoorwaardelijk nodig hebben.

Het begrip gezin is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdrags-staten moet worden geïnterpreteerd, waar bij het niet gaat om een gezin de iure, maar een gezin de facto.

Het EHRM kiest niet voor een enge definitie van het begrip gezinsleven. Het is niet vereist dat relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties, die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden zoals in casu.

Het begrip gezinsleven vereist aldus de aanwezigheid van nauwe persoonlijke banden, banden welke in casu niet kunnen worden betwist.

Het bestuur verwijst in haar bestreden beslissing zelf naar de huwelijksstatus van verzoekster en naar haar zoon van 2,5 jaar en het attest gezinssamenstelling bevestigt zulks voor zoveel als nodig.

Dat verzoekster deze nauwe banden heeft met haar gezin kinderen wordt dan ook niet betwist door de Belgische staat.

Enige bestuurlijke inmenging in dergelijke familie is enkel toegestaan indien ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving, quod certe non in casu.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in dergelijk geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Van enige verstoring van de openbare orde is in casu evident op geen enkele wijze sprake.

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe."

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden door de overheid naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

In casu dient te worden nagegaan of:

Er een gezinsleven bestaat;

-EN

Er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging is slechts gerechtvaardigd indien:

o Ze voorzien is bij wet;

o Een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8.2e lid EVRM

o En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De noodzaak wordt op haar beurt ook afgetoetst aan drie criteria:

Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak?

Is de maatregel/ het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken?

Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken

EHRM nr. 50435/99 dd. 31 januari 2006 (Rodrigues da Silva en Hoogkamer/ Nederland):

"De uitwijzing van de moeder zou belangrijke gevolgen hebben op haar familieleven met haar jong kind. Het is duidelijk in het hogere belang van de dochter dat de moeder in Nederland blijft.

De economische welvaart van een land heeft niet de bovenhand op de rechten van verzoeksters op grond van artikel 8 EVRM, hoewel de moeder bij de geboorte van haar dochter zich in een onregelmatige situatie bevond in Nederland."

Artikel 12 EVRM bepaalt vervolgens :

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen. "

Deze rechten op eerbied voor het ongestoord gezins- en familieleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

Het getuigt van bijzonder weinig menselijkheid om enerzijds zelf te verwijzen naar het bestaan van het gezinsleven, het erkennen van het huwelijk van verzoekster, van de aanwezigheid van een zeer jong kind van de echtgenoten, met de melding dat oplossing eenvoudig ligt in het aanvragen van gezins-hereniging vanuit Griekenland.

Wanneer deze oplossing zo evident voor de hand ligt opdat verzoekster rechtmatig in België zou kunnen verblijven, de vraag zich stelt waarom zij desalniettemin gedurende langere tijd zou moeten [worden] gescheiden van haar kind en echtgenoot door de beslissing te nemen om haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De wil om verzoeker het recht te weigeren op een ongestoord gezins[-] en familieleven vormt een inmenging die niet verenigbaar is met art. 8.2 en 12 EVRM. Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 en 12 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan het minderjarige kind van verzoeker en Dhr.[A.S.].

Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België. [...]"

2.2. Verzoekster voert terecht aan dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat “*de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen*”. In casu kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verweerder pas twee en een half jaar nadat de commissaris-generaal een negatieve beslissing nam aangaande het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming de bestreden beslissing nam. Er blijkt niet dat verweerder initiatieven nam om kennis te krijgen van de eventuele wijzigingen in verzoeksters situatie sedert de afwijzing van haar verzoek om internationale bescherming. Hierdoor was hij, bij het nemen van de bestreden beslissing, niet op de hoogte van, onder meer, het gegeven dat verzoekster opnieuw zwanger is. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verweerder er ook is van uitgegaan dat de echtgenoot van verzoekster bij machte is om tijdelijk alleen in te staan voor de opvang van hun gemeenschappelijk kind dat nog zeer jong is. In een door verzoekster aangebracht medisch attest wordt uiteengezet dat dit, omwille van een medische problematiek, niet het geval is. Het feit dat verweerder hiervan geen kennis had hangt samen met het feit dat hij niet poogde een zicht te krijgen op de actuele situatie van verzoekster. Verweerder nam de bestreden beslissing op grond van hypothesen die achteraf niet correct blijken te zijn. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Het verweer dat wordt ontwikkeld in de nota met opmerkingen – waarbij niets wordt gesteld omtrent de vaststelling dat verzoekster zwanger is en dat uit een medisch attest kan worden afgeleid dat werd uitgegaan van een incorrecte premisse – leidt niet tot een ander besluit.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK